

Sygn. akt IV Ka 750/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ewa Rusin
Protokolant:	Marta Synowiec

po rozpoznaniu w dniu 3 listopada 2015 r.

sprawy **K. G.**

syna E. i L. z domu I.

urodzonego (...) w K.

obwinionego z art. 98 kw w zw. z art. 1 ust.2 pkt 1, art. 3 ust. 1, art. 16 ust. 1 i 4, art. 22 ust.1 i 2 ustawy prawo o ruchu drogowym

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 21 lipca 2015 r. sygnatura akt II W 117/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 50 zł za to postępowanie.

Sygn.akt IV Ka 750 / 15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Kłodzku wyrokiem z dnia 21 lipca 2015r. sygn. akt II W 117/15:

I. Obwinionego K. G. uznał za winnego tego, że w dniu 29 grudnia 2014 roku, około godz. 14:25, w miejscowości K., na ul. (...), poza drogą publiczną, kierując samochodem marki V. (...) o nr rej. (...), nie zachował szczególnej ostrożności podczas wykonywania manewru skrętu w lewo oraz naruszył zasady ruchu prawostronnego i umiejscowienia pojazdu na drodze przed skrętem w lewo, zjeżdżając w trakcie manewru na lewą stronę – ścinając zakręt, w następstwie czego doprowadził do zderzenia z samochodem marki P. (...) o nr rej. (...), czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa dla innych osób, to jest czynu z art. 98 kw w zw. z art. 1 ust.2 pkt 1, art. 3 ust.1, art. 16 ust.1 i 4, art. 22 ust.1 i 2 ustawy prawo o ruchu drogowym i za to na podstawie art. 98 kw w zw. z art. 39§ 1 i 2 kw wymierzył mu karę nagany

II. zwolnił obwinionego od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania, którymi obciążył Skarb Państwa.

Z wyrokiem tym w całości nie pogodził się obwiniony, wnosząc apelację za pośrednictwem obrońcy .

Apelujący na podstawie art. 427§2 kpk oraz art. 438 pkt 1,2 i 3 kpk wyrokowi powyższemu zarzucił:

1/ naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez błędne zastosowanie do opisu czynu popełnionego przez obwinionego art. 16 ust.1 oraz 16 ust.4 prawa o ruchu drogowym albowiem droga, którą poruszał się obwiniony składa się z jednego wąskiego pasa ruchu a na drodze tej nie są wyznaczone pasy ruchu;

2/ naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez błędne zastosowanie do opisu czynu popełnionego przez obwinionego art. 22 ust.1 oraz 22 ust.2 prawa o ruchu drogowym albowiem jako kierujący na podstawie powyższego przepisu miał obowiązek przy manewrze skrętu w lewo zbliżyć się do lewej krawędzi jezdni zaś zachowanie nie naruszało cytowanego przepisu;

3/ naruszenie prawa procesowego a to art. 2§2 kpk, art. 4 kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk i art. 424§1 pkt 1 kpk poprzez niewskazanie czym kierował się Sąd I instancji odmawiając waloru wiarygodności wyjaśnieniom obwinionego i dlaczego uznał zeznania pokrzywdzonego za wiarygodne, która to obraza przepisów postępowania miała wpływ na treść orzeczenia albowiem skutkowałą błędem w ustaleniach faktycznych polegającym na przyjęciu, iż obwiniony K. G. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu wykroczenia;

4/ błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na treść a polegający na przyjęciu, że obwiniony wykonując skręt w lewo „ściął zakręt” pozbawiając się możliwości obserwowania drogi w lewo w sytuacji gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym materiału fotograficznego oraz wyjaśnień obwinionego wynika, iż taka sytuacja drogowa nie miała miejsca, który to błąd w ustaleniach faktycznych pozwolił Sądowi na przyjęcie zawinienia obwinionego;

5/ błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na jego treść a polegający na przyjęciu, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy w szczególności wyjaśnienia obwinionego i zeznania świadków w tym pokrzywdzonego oraz dokumentacja fotograficzna, przeprowadzone oględziny miejsca zdarzenia wskazują, że winę za spowodowanie kolizji ponosi obwiniony w sytuacji, gdy prawidłowa ocena powyższego materiału prowadzi do odmiennego wniosku a to, iż przyczyną kolizji było nieudzielenie pierwszeństwa przejazdu przez pokrzywdzonego, który to błąd zadecydował o przyjęciu zawinienia obwinionego;

6/ błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na jego treść a polegający na przyjęciu, iż tory ruchu pojazdów nie przecinały się więc nie można zarzucić pokrzywdzonemu, że nie udzielił on pierwszeństwa przejazdu pojazdowi jadącemu z prawej strony w sytuacji gdy z samej mechaniki powstania kolizji wynika, że tory pojazdów musiały się przecinać gdyż miejsce kolizji było skrzyżowaniem a ponadto gdyby tory jazdy nie przecinały się nie doszłoby do kolizji, który to błąd zadecydował o przyjęciu zawinienia obwinionego.

Na podstawie art. 427§1 kpk i art. 437§2 kpk skarżący wniósł o uniewinnienie obwinionego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje;

Apelacja jest bezzasadna.

Jej zarzuty pozostają w niedopuszczalnej sprzeczności. Otóż najpierw apelujący sformułował zarzuty obrazy prawa materialnego art. 16 ust. 1 i 4 prd, art. 22 ust. 1 i 2 prd (które stawia się, o ile apelujący aprobeuje ustalenia faktyczne) a następnie w pkt. 4), 5) 6) zarzucił błędność ustaleń faktycznych oraz w pkt. 3) naruszenie prawa procesowego. Faktycznie zarzuty te sprowadzają się do prostej negacji ustaleń sądu jako niezgodnych z wersją obwinionego w oderwaniu od pozostałej części materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i nie zawierają przekonujących argumentów, mogących podważyć trafność toku rozumowania przedstawionego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Przeciwnie oczekiwaniom obwinionego Sąd Rejonowy poczynił w sprawie trafne ustalenia

faktyczne, które oparł o prawidłowo przeprowadzone i ocenione dowody. Wnioski końcowe o sprawstwie oraz zawinięciu obwinionego co do zarzucanego mu wykroczenia mieszczą się w granicach swobodnej oceny dowodów, w żadnym wypadku nie można im zarzucić dowolności, zaś uzasadnienie pisemne wyroku odpowiada wymogom art. 424 kpk. Sąd I instancji poddał należytej ocenie wersje zdarzenia wynikające z wyjaśnień obwinionego i przeciwnej jej wersji świadków K. P. oraz D. G., w której to ocenie uwzględnił ślady pokolizyjne na drodze, dokumentację fotograficzną (w tym uszkodzeń pojazdów) i topograficzną miejsca kolizji, dając wiarę dowodom obciążającym obwinionego.

Nawet jeżeli według funkcjonariusza policji sporządzającego notatkę urzędową (k. 4) przyczyną kolizji było nieudzielenie pierwszeństwa pojazdowi jadącemu z prawej strony, to takie stanowisko jest bez znaczenia, bo notatka zawiera jedynie wstępne ustalenia okoliczności kolizji, które zostały poddane procesowej weryfikacji w toku postępowania dowodowego i doprowadziły do wniosków odmiennych, czego wyrazem jest zaskarżony wyrok.

Jakkolwiek dojazdowa droga gruntowa biegnąca do ul. (...), którą poruszali się świadek K. P. i obwiniony, jest wąska i krytycznego dnia była zaśnieżona, to jednak nie może ulegać wątpliwości, iż do kolizji pojazdów doszło na jej końcu, na zakręcie, na którym droga dochodzi do placyku, którego rozmiary zdecydowanie umożliwiały bezkolizyjne wyminięcie obu pojazdów, nadto do zderzenia doszło na torze jazdy K. P. (fot. k. 37,39 akt). Tory ruchu obu pojazdów – przy prawidłowej technice jazdy obwinionego - nie uległyby przecięciu. Słusznie więc sąd I instancji przyjął, iż obwiniony złamał normy art. 16 ust. 1 i 4 prd, ruchu prawostronnego i jazdy możliwie blisko prawej krawędzi jezdni w ten sposób, że „ściął” zakręt, w dodatku w warunkach bardzo ograniczonej widzialności z powodu rosnących tam drzew. Dodatkowo, jak należy wnioskować z wyjaśnień obwinionego, doskonale znał on warunki topografii tej drogi, więc pojawienie się pojazdu nadjeżdżającego drogą gruntową z jego lewej strony nie powinno być dlań żadnym zaskoczeniem. Skoro obwiniony w takich warunkach ograniczonej widoczności zamierzał skrócić w lewo, to przed skrętem na tą drogę obwiniony powinien zachować szczególną ostrożność, o jakiej mowa w art. 22 ust. 1 prd.

Wymierzona obwinionemu kara nagany spełnia określone w art. 33 kw dyrektywy, uwzględnia zarówno stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionego, jak również cele, jakie kara ta winna osiągnąć zarówno wobec ukaranego jak i w zakresie społecznego oddziaływania, jest karą raczej symboliczną, powinna być dla obwinionego wychowawczą i wdrożyć obwinionego do poszanowania porządku prawnego.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk, art.118 §1 kpw w zw. z § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia Dz. U. Nr 118, poz.1269 , obciążając nimi obwinionego wobec przegrania apelacji.